

hvis det virkelig blev Lov. Invalidforsikringsretten fastslaar, at Følgen i første Række vil blive, at af Folk mellem 55 og 62 Aar, som fuldt og helt opfylder Invaliditetsbetingelserne efter den nugældende Lov, vil 3 000—4 000 blive fjernet. Hvor skydes de hen, hvilken Hjælp kan de overhovedet faa i den kommende Tid? I Regeringsforslaget, saaledes som det er blevet formet fra Flertallets Side, findes ikke fjerneste Udgangspunkt for, hvad man skal gøre ved disse 3 000—4 000 Mennesker, der i Henhold til den bestaaende Lovgivning har haft 800 Kr. om Aaret, og som pludselig mister alt dette. Hvordan det vil gaa i Praksis, derom kan sikkert ingen være i Tvivl. Det store Flertal af dem vil efter en kortvarig Hjælpekassehjælp være henvist til Fattigunderstøttelse; der er ingen anden Vej for dem. Det vil naturligvis betyde, at Staten faar en betydelig økonomisk Fordel ved, at hele Invalidunderstøttelsen for et saa stort Antal Medlemmer falder bort. Men derimod tror jeg rigtignok, at Forholdet for Kommunernes Vedkommende vil blive det modsatte. De kommer til at overtage hele denne Byrde, der kommer til at hvile paa dem i Henhold til den almindelige Fattighjælpslovgivning. Vi har nu en Gang den Grundsetning i Danmark, at Folk, der ikke paa anden Maade kan klare sig, skal Kommunerne sørge for. Vi kan jo ikke lade disse Mennesker forsvinde af Tilværelsen: paa en eller anden Maade skal der betales for dem, og der vil i Fremtiden blive betalt af Fattigvæsenet i Stedet for af Invalidforsikringsfonden. At dette tillige vil medføre en langvarig Usikkerhedstilstand, et omfattende Arbejde for Invalidforsikringsretten, fremgaar af de Udtalelser, som ærede Medlemmer vil kunne læse i Betænkningen.

De Forslag, som her foreligger, vil da efter mit Skøn ikke fjerne Misforholdene. Man øger dem paa væsentlige Punkter. Og dertil kommer jo saa, at man gennem de nye Præmieregler kommer til at stille de Folk, der er Medlemmer af Sygekasserne, betydelig ugunstigere, end det efter Regeringens Lovforslag var Tilfældet. Det er ganske øjensynligt, at Flertallet under hele Behandlingen af denne Sag ikke saa meget har ladet sig lede af Tanken om at fjerne Misforholdene og forbedre den bestaaende Lovgivning som af Ønsket om en Nedsættelse; en Tanke, der ganske ensidigt er skudt i Forgrunden under Behandlingen af denne Sag. For vort Vedkommende ønsker vi saadanne Begrænsninger af Udgifterne

ogsaa paa dette Omraade, som kan gennemføres paa et forsvarligt Grundlag. Men vi ser ikke rettere end, at Hovedsagen ved denne Lovs Behandling er at fjerne de bestaaende Misforhold. Ideen i Regeringens Lovforslag var alene dette, at der skulde opnaas en betydelig Besparelse for Stat og Kommune. Som Regeringsforslaget var formet, er det paavist i Udvalget, at denne Besparelse ikke vilde komme til at foreligge, at Besparelsesbeløbene vilde blive praktisk talt meget smaa, idet den Beregning, ud fra hvilken man indenfor den højtærede Regering troede at være kommet til en betydelig Besparelse, hvilede paa en Vurdering af ganske ekstraordinære Forhold indenfor det allernærmest kommende Finansaar med en meget stor Udbetaling af tidligere Rente, som man ventede skulde blive udbetalt i dette Aar, hvad den nu ganske aabenbart efter de foreliggende Beregninger ikke bliver. Men Regeringsforslagets Beregning hvilede overhovedet ikke paa den regelmæssige Tilstand fra Aar til Aar. For dennes Vedkommende var det klart efter Regeringsforslaget, at Besparelsen vilde blive ringe i Forhold til det, man havde tænkt sig.

Derimod er det rigtigt, at der, hvis Lovforslaget gennemførtes i den nu foreslåede Skikkelse, vilde blive en Indskænkning i Statens Udgifter, efter mit Skøn ikke af Kommunernes, men af Statens Udgifter. Men hvorledes opnaas dette? Det opnaas ved, at man forøger de præmierydende Sygekassemedlemmers og Arbejdsgivernes Præmier betydeligt udover det Beløb, der var foreslaaet i Regeringens Lovforslag. Man sætter efter de Forslag, der er stillet af den højtærede Sundhedsminister sammen med Partiet Venstres Medlemmer, Præmierne i Vejret med omkring 1½ Mill. Kr. om Aaret; og det er da ganske klart, at det, de paagældende Præmierydere kommer til at betale mere, kan Statskassen indkassere i den følgende Tid. Men om det er den rette Fremgangsmaade, naar man skal sætte Byrderne for Befolkningen ned, at lade Byrderne staa eller i Forhold til Regeringsforslaget vokse for den Del af Befolkningen, som er inde under Sygekasseloven, det vil sige den daarligst stillede Halvdel af Befolkningen, for derigennem at lette den samlede Byrde for det samlede Samfund, der dog afholdes paa Grundlag af en Beskatning, som i øvrigt anses for retfærdig, forekommer unægtelig mig at være et meget omtvisteligt Spørgsmaal. For vort Vedkommende maa vi da mene, at de Ændringsforslag, der er stillet her med Hensyn til Præmierne,